

Posudek diplomové práce Karoliny Horynové *Literární obraz Prahy v románech dvou mystiků – Gustava Meyrinka a Jiřího Karáska ze Lvovic*

Diplomová práce Karoliny Horynové si vytkla hned několik velice náročných cílů, jejichž středobodem se stalo centrální téma Prahy jako typu zobrazovacího prostoru. Výchozí perspektivou tu je zejména časoprostorová analýza děl dvou autorů – Jiřího Karáska ze Lvovic a Gustava Meyrinka – tvůrců, pro něž se stala Praha celoživotní inspirací. Výchozí analýza času a prostoru u řady Karáskových a Meyrinkových děl (*Gotická duše*, *Román Manfreda Macmillena*, *Ganymendes*, *Golem*, *Valpuržina noc*) je dále nuancována o rozbory a o úvahy nad problematikou typologie postav, transcendentního prostoru, dvojnictví, časové a prostorové paralelity apod.

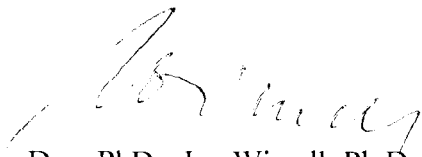
Práce Karoliny Horynové prokazuje zcela zřetelně schopnost vytyčit a formulovat odborný úkol, vyjádřit komplexní perspektivu jeho možných řešení a dále schopnost vidět vrstvení konkrétních problémových řad v jejich komplementaritě a podmíněnosti, čehož si osobně cením nejvíce. Druhou polohou práce je ovšem míra jejího rozsahu a hloubky, kterou nutě výše nastíněný úkol vyžaduje; v neposlední řadě je třeba uvážit také způsob kompozice, který může určité problémy inspirativně vyhranit nebo naopak zastít.

Z pozice oponenta se pochopitelně zaměřím spíše na onu druhou polohu předložené práce: Pokud jde o rozsah a obsahové vymezení – otázkou zůstává, zda-li by takto komplexně založenému výzkumnému úkolu nenapomohlo zohlednění konkrétní analýzy většího počtu děl. Autorka sama ostatně na řadu z nich upozorňuje. Jedná se zejména o práce pražských německých autorů, ale nejen těch. Z českého prostředí tu svoji nezastupitelnou roli mohly hrát texty Zeyerovy, Mrštíkovi, Demlovy aj. Jistý dluh spařuji rovněž v reflexi širší odborné literatury – autorka zcela jasně ví o tom, že vstupuje na pole mnohokrát přeorané, ať už jde o časoprostorové relace viděné v rovině literárně teoretické či filozofické, nebo o způsob

konkretizace určitého místa v literárním díle apod. Zejména v úvodních partiích práce bych proto očekával jistý komplexnější přehled literatury, která se k vybraným úkolům vztahuje. Vždyť i samotná Daniela Hodrová, na kterou se diplomantka bezmála výlučně odvolává, takovýchto pramenů uvádí ve svých dílech věnovaných problematice města a míst celou řadu. A pokud jde o kompozici práce – jako nadbytečné provažují kapitoly biografické povahy – práce se tak rozkolísala mezi typem specializované studie, jejímž nárokům ovšem nedostačuje vzhledem k výše uvedeným námitkám, a základním orientačním biografickým nástinem, který ovšem pracuje s naprosto jednoduše získatelnými údaji a nepřináší žádný nový pohled na vztah obou autorů k Praze. Přitom v obou případech dnes můžeme – minimálně v archivu PNP – pracovat s poměrně uspořádanou korespondencí, jejíž obsah by byl pro potřeby takto zaměřené práce dobře využitelný.

Práce Karoliny Horynové se dotýká celé řady podnětných a nesporně inspirativních témat; rozumím jí jako prvotnímu vykročení na spletité cestě, jejíž složitost, ale také úchvatnost si autorka jistě dobře uvědomuje. Z tohoto důvodu ji doporučuji k obhajobě.

Praha, 16. 5. 2008

Doc. PhDr. Jan Wiendl, Ph.D.